

ΑΝΤΡΕΑ ΚΑΜΙΛΛΕΡΙ

Ίχνη στην άμμο

Μετάφραση
Φωτεινή Ζερβού

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύονται απολύτως οι άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη — Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία

Σειρά Andrea Camilleri — 18

Αντρέα Καμιλλέρι, *Τχνη στην άμμο*

Andrea Camilleri, *La pista di sabbia*

Μετάφραση Φωτεινή Ζερβού

Υπεύθυνος έκδοσης Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια-διορθώσεις Γιώργος Κασαπίδης

Στοιχειοθεσία, σελιδοποίηση Αγγελική Κουτσούκου

Φιλμ-μοντάζ Γιώργος Κεραμάς

Copyright © Sellerio Editore, Παλέρμιο 2007

Copyright © για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης Α.Ε.Ε.Δ.Ε.

(Εκδόσεις Πατάκη), Αθήνα 2008

Πρώτη έκδοση στην ιταλική γλώσσα από τις εκδόσεις Sellerio Editore, Παλέρμιο 2007

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Μάρτιος 2010

Κ.Ε.Τ. 6245 — Κ.Ε.Π. 156/10

ISBN 978-960-16-3424-1

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΛΑΡΗ 38 (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ), 104 37, ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 801.100.2665, 210.36.50.000, 210.52.05.600 – FAX: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΝΕΑ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ 122, 563 34 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70-67.15, FAX: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Ένα

ΑΝΟΙΞΕ τα μάτια και τα ξανάκλεισε αμέσως.

Του συνέβαινε συχνά τον τελευταίο καιρό, αρνιόταν να ξυπνήσει· δεν το έκανε επειδή ήθελε να συνεχίσει κάποιο ωραίο όνειρο που έβλεπε, αφού τώρα πια σπάνια ονειρευόταν κάτι ευχάριστο, απλώς ένιωθε την ανάγκη να μείνει λίγο ακόμη στο σκοτεινό, βαθύ και ζεστό πηγγάδι του ύπνου, κρυμμένος βαθιά, εκεί όπου δε θα τον έβρισκε κανένας.

Ήξερε όμως ότι είχε ξυπνήσει εντελώς. Τότε, με μάτια κλειστά, αφουγκραζόταν τους ήχους της θάλασσας.

Εκείνο το πρωί άκουγε έναν απαλό, επαναλαμβανόμενο ήχο, σαν θρόισμα φύλλων. Αυτό σήμαινε πως η θάλασσα που έσκαγε στην ακρογιαλιά ήταν ήρεμη. Η μέρα προβλεπόταν καλή, χωρίς αέρα.

Άνοιξε τα μάτια του και κοίταξε το ρολόι. Ήταν επτά. Ετοιμάστηκε να σηκωθεί και θυμήθηκε ότι, από το όνειρο που είχε δει, στη μνήμη του είχαν καταγραφεί αμυδρά μόνο μερικά μπερδεμένα πρόσωπα που δεν είχαν καμία σχέση μεταξύ τους. Μονα-

δική ευκαιρία για να παρατείνει λίγο την παραμονή του στο κρεβάτι. Ξάπλωσε ξανά κι έκλεισε τα μάτια, προσπαθώντας να τακτοποιήσει τις σκόρπιες εικόνες.

Δίπλα του, στο χορταριασμένο πλάτωμα, περπατούσε μια γυναίκα: κατάλαβε πως έμοιαζε στη Λίβια, αλλά δεν ήταν εκείνη, είχε το ίδιο πρόσωπο αλλά διαφορετικό σώμα, πολύ χοντρό, με τεράστιους γοφούς που τη δυσκόλευαν στο περπάτημα.

Εξάλλου, κι εκείνος ένιωθε κουρασμένος, λες και είχε περπατήσει μεγάλη απόσταση, δε θυμόταν πόση ώρα περπατούσαν.

Τότε τη ρώτησε:

«Έχουμε πολύ δρόμο ακόμη;».

«Κουράστηκες κιόλας; Ούτε μικρό παιδί δε θα κουραζόταν τόσο γρήγορα! Σχεδόν φτάσαμε».

Η φωνή ακούστηκε τσιριχτή, σίγουρα δεν ήταν της Λίβιας.

Περπάτησαν καμιά εκατοστή μέτρα και βρέθηκαν μπροστά σε μια ανοιχτή καγκελόπορτα. Μετά την καγκελόπορτα συνέχιζε το ίδιο τοπίο.

Σε τι χρησίμευε η καγκελόπορτα, αφού δεν υπήρχε πουθενά τριγύρω σπίτι ή δρόμος; Θέλησε να ρωτήσει τη γυναίκα που περπατούσε πλάι του, αλλά δεν το έκανε επειδή δεν είχε καμία όρεξη ν' ακούσει ξανά το δυσάρεστο ήχο της φωνής της.

Του φάνηκε παράξενη η ύπαρξη της καγκελό-

πορτας που δε χρησίμευε σε τίποτα και δεν οδηγούσε πουθενά· έτσι, έκανε ένα βήμα στο πλάι και πέρασε από δίπλα.

«Όχι!» φώναξε η γυναίκα. «Τι κάνεις; Δεν επιτρέπεται! Μπορεί να θυμώσουν τα αφεντικά!»

Η φωνή ήταν τόσο διαπεραστική, ώστε λίγο έλειψε να του τρυπήσει το τύμπανο. Για ποια αφεντικά μιλούσε; Παρ' όλα αυτά, υπάκουσε.

Μετά την καγκελόπορτα το τοπίο άρχισε ν' αλλάζει, μετατράπηκε σε πίστα με άμμο, σε ιππόδρομο. Δεν υπήρχε ούτε ένας θεατής και οι εξέδρες ήταν άδειες.

Εκείνη τη στιγμή πρόσεξε πως αντί για παπούτσια φορούσε μπότες με σπιρούνια, ήταν ντυμένος σαν τζοκεί και κάτω από τη μασχάλη του είχε ένα μικρό μαστίγιο. Παναγία Παρθένα, γιατί ήταν έτσι ντυμένος; Δεν είχε ανεβεί ποτέ στη ζωή του σε άλογο! Μάλλον είχε, όταν ήταν δέκα χρονών και ο θεός του τον είχε πάει στην εξοχή όπου...

«Καβάλησέ με» είπε η άχαρη φωνή.

Γύρισε και κοίταξε τη γυναίκα.

Τώρα πια δεν έμοιαζε με γυναίκα αλλά με άλογο. Είχε πέσει στα τέσσερα, όμως οι οπλές στα χέρια και στα πόδια φαινόταν ξεκάθαρα πως ήταν ψεύτικες, κοκάλινες· πράγματι, τις φορούσε στα πόδια σαν παντόφλες.

Είχε σέλα και χαλινάρια.

«Άντε, ανέβα» επανέλαβε.

Καβάλησε στη ράχη της κι εκείνη άρχισε να τρέχει σαν αστραπή. Πουτουπούμ, πουτουπούμ, πουτουπούμ...

«Σταμάτα! Σταμάτα!»

Αντί να σταματήσει, άρχισε να τρέχει ακόμη πιο γρήγορα. Ξαφνικά, βρέθηκε πεσμένος καταγής, με το αριστερό πόδι πιασμένο στον αναβατήρα: η φοράδα χλιμίντριζε, μάλλον όχι, γελούσε, γελούσε, γελούσε... Μετά η φοράδα-γυναίκα χλιμίντρισε, γονάτισε απότομα στα μπροστινά της πόδια κι εκείνος, χωρίς να το καταλάβει, ξεπιάστηκε από τον αναβατήρα, σηκώθηκε και το έβαλε στα πόδια.

Όσο κι αν προσπάθησε, δεν κατάφερε να θυμηθεί τίποτ' άλλο. Άνοιξε τα μάτια του, σηκώθηκε, πήγε στο παράθυρο και άνοιξε τα παραθυρόφυλλα.

Το πρώτο που είδε ήταν ένα άλογο, ξαπλωμένο, ακίνητο πάνω στην άμμο.

Για μια στιγμή στάθηκε και κοίταξε έκπληκτος. Σκέφτηκε πως συνέχιζε να ονειρεύεται. Μετά κατάλαβε πως το ζώο που είχε ξαπλώσει εκεί όπου έσκαγε το κύμα ήταν αληθινό. Για ποιο λόγο το άλογο ήρθε να πεθάνει μπροστά στην πόρτα του; Σίγουρα όταν έπεσε, θα χλιμίντρισε σιγανά, ίσως εκείνο το χλιμίντρισμα να προκάλεσε κάποια σκέψη μέσα στον ύπνο του, που τον έκανε στη συνέχεια να ονειρευτεί τη γυναίκα-άλογο.

Έσκυψε έξω από το παράθυρο για να δει καλύ-

τερα. Δεν υπήρχε ψυχή, ο ψαράς που ξεκινούσε κάθε πρωί με τη βαρκούλα του για ψάρεμα από τη διπλανή παραλία ήταν μια μαύρη κουκκίδα βαθιά στη θάλασσα. Πάνω στην άμμο, κοντά στη θάλασσα, οι οπλές του αλόγου είχαν αφήσει τα ίχνη τους, αλλά δεν μπορούσε να διακρίνει από πού ξεκινούσαν.

Μάλλον το άλογο είχε έρθει από μακριά.

Φόρεσε βιαστικά το παντελόνι και το πουκάμισό του, άνοιξε την μπαλκονόπορτα, βγήκε στη βεράντα και κατέβηκε στην παραλία.

Όταν έφτασε κοντά στο ζώο και το κοίταξε, ένιωσε μεγάλο θυμό.

«Μπάσταρδοι!»

Το άλογο ήταν γεμάτο αίματα, του είχαν σπάσει το κεφάλι με σιδερολοστό, αλλά και στο υπόλοιπο σώμα είχε σημάδια που μαρτυρούσαν πως το είχαν χτυπήσει αλύπητα, σε μερικά σημεία υπήρχαν βαθιές πληγές, κομμάτια σάρκας κρέμονταν. Ήταν φανερό πως το άλογο, χτυπημένο και βασανισμένο, κατάφερε κάποια στιγμή να ξεφύγει κι άρχισε να τρέχει φοβισμένο, ώσπου δεν άντεξε άλλο κι έπεσε ετοιμοθάνατο στην άμμο.

Ένιωθε τόσο θυμωμένος και αγανακτισμένος, ώστε αν είχε στα χέρια του έναν από κείνους που το σκότωσαν, θα τον έκανε να υποφέρει όσο και το άτυχο ζώο. Άρχισε να ακολουθεί τα ίχνη.

Κάθε τόσο σταματούσαν και πάνω στην άμμο διέκρινε σημάδια που μαρτυρούσαν πως το βασα-

νισμένο ζώο, καθώς δεν άντεχε, έπεφτε συχνά, γονατίζοντας στα μπροστινά πόδια.

Περπάτησε περίπου τρία τέταρτα και τελικά έφτασε στο σημείο όπου είχαν σκοτώσει το ζώο.

Η άμμος της παραλίας σ' εκείνο το μέρος είχε γίνει σαν την άμμο σε πίστα τσίρκου, γεμάτη ίχνη από παπούτσια και σημάδια από τα πέταλα του αλόγου. Λίγο πιο πέρα είδε πεταμένο ένα μεγάλο κομμάτι σκονιί, εκείνο με το οποίο είχαν δέσει το ζώο, και τρεις σιδερολοστούς στους οποίους υπήρχαν λεκέδες από ξεραμένο αίμα. Άρχισε να μετράει τα ίχνη των παπουτσιών, αλλά δεν ήταν ιδιαίτερα εύκολο. Τελικά, κατέληξε στο συμπέρασμα πως ήταν τέσσερις εκείνοι που σκότωσαν το ζώο. Άλλοι δύο παρευρίσκονταν στην εκτέλεση του αλόγου, δε συμμετείχαν, αλλά στέχονταν λίγο πιο πέρα και παρακολουθούσαν καπνίζοντας.

Γύρισε πίσω, μπήκε στο σπίτι και τηλεφώνησε στο αστυνομικό τμήμα.

«Εμπρός; Αυτό είναι το...»

«Ο Μονταλμπάνο είμαι, Καταρέλλα».

«Α, αστυνόμει! Εσείς είστε; Τι συμβαίνει, αστυνόμει;»

«Μήπως είναι εκεί ο υπαστυνόμος Αουτζέλλο;»

«Είναι απών ακόμη».

«Αν είναι εκεί ο Φάτσιο, θέλω να του μιλήσω».

«Αμέσως, αστυνόμει».

Δεν πέρασε ούτε λεπτό.

«Σας ακούω, αστυνόμε».

«Φάτσιο, έλα αμέσως στη Μαρινέλλα, αν είναι εκεί ο Γκάλλο και ο Γκαλλούτσο, να έρθουν μαζί σου».

«Έγινε κάτι;»

«Ναι».

Άφησε ανοιχτή την πόρτα του σπιτιού και περπάτησε αρκετά στην ακρογιαλιά. Ο βάρβαρος τρόπος με τον οποίο είχαν σκοτώσει εκείνο το δυστυχημένο ζώο τού προκάλεσε ένα σιωπηλό αλλά βίαιο θυμό. Γύρισε και πήγε κοντά στο άλογο για να το δει από κοντά. Το είχαν χτυπήσει με το σιδερολόστο ακόμη και στην κοιλιά, ίσως την ώρα που το ζώο σηκωνόταν στα πίσω πόδια, στην προσπάθειά του να ξεφύγει. Μετά πρόσεξε πως το ένα πέταλο είχε ξεκολλήσει από την οπλή. Έπεσε μπρούμυτα, άπλωσε το χέρι του και το άγγιξε. Κρατιόταν μόνο από ένα καρφί. Ο Φάτσιο, ο Γκάλλο και ο Γκαλλούτσο έφτασαν ακριβώς εκείνη τη στιγμή, βγήκαν στη βεράντα, είδαν τον αστυνόμο και κατέβηκαν στην παραλία. Είδαν το άλογο, αλλά δεν έκαναν ερωτήσεις.

Μόνο ο Φάτσιο σχολίασε.

«Υπάρχουν απαίσιοι άνθρωπο σε τούτο τον κόσμο!»

«Γκάλλο, μπορείς να φέρεις το αυτοκίνητο και να το οδηγήσεις πάνω στην άμμο;» ρώτησε ο Μονταλμπάνο.

Ο Γκάλλο χαμογέλασε με σιγουριά.

«Τι θέλετε να κάνω, αστυνόμη;»

«Γκαλλούτσο, πήγαινε κι εσύ μαζί του. Θα ακολουθήσετε τα ίχνη του αλόγου. Θα συναντήσετε το σημείο όπου σκότωσαν το ζώο, εκεί υπάρχουν σιδερολοστοί και γόπες τσιγάρων, πιθανόν να βρείτε κι άλλα πράγματα. Θα δείτε. Να τα συγκεντρώσετε όλα προσεκτικά, θέλω να βρείτε τα δακτυλικά αποτυπώματα, το DNA και ό,τι άλλο χρειάζεται για να ανακαλύψουμε ποιοι ήταν αυτοί οι παλιάνθρωποι».

«Μετά τι θα κάνουμε; Θα τους καταγγείλουμε στην Εταιρεία Προστασίας Ζώων;» ρώτησε ο Φάτσιο, ενώ οι άλλοι δύο πήγαιναν προς το αυτοκίνητο.

«Νομίζεις πως αυτή η ιστορία θα τελειώσει εδώ;»

«Όχι, δεν πιστεύω κάτι τέτοιο, απλώς ήθελα να πω κάτι αστείο».

«Δε νομίζω ότι πρόκειται για αστεία υπόθεση. Γιατί άραγε το έκαναν;»

Ο Φάτσιο τον κοίταξε διστακτικά.

«Αστυνόμη, μπορεί να το έκαναν για να προκαλέσουν τον ιδιοκτήτη».

«Μπορεί. Κι αυτό σου αρκεί;»

«Όχι. Υπάρχει όμως άλλη μία πιθανότητα. Δηλαδή...»

«Τι;»

«Εδώ και λίγο καιρό διοργανώνονται στη Βιγκάτα παράνομοι ιππικοί αγώνες».

«Πιστεύεις πως σκότωσαν το άλογο επειδή κάτι συνέβη στη διάρκεια του παράνομου αγώνα;»

«Τι άλλο να υποθέσουμε; Καλύτερα να περιμένουμε τις εξελίξεις που σίγουρα θα υπάρξουν».

«Θα ήταν καλύτερα όμως αν τις προλαβαίναμε» είπε ο Μονταλμπάνο.

«Και βέβαια, αλλά είναι δύσκολο».

«Λοιπόν, θα ξεκινήσουμε από το γεγονός ότι πριν σκοτώσουν το άλογο, το έκλεψαν».

«Αστειεύεστε, αστυνόμε; Δε θα καταγγείλει κανένας την κλοπή του αλόγου. Θα ήταν σαν να ερχόταν κάποιος και να παραδεχόταν μπροστά μας πως οργανώνει παράνομους αγώνες».

«Παίζονται πολλά λεφτά;»

«Ακούγεται πως στοιχηματίζουν πολλά εκατομμύρια ευρώ».

«Ποιος κρύβεται πίσω απ' όλα αυτά;»

«Αναφέρουν το όνομα του Μικιλίνο Πρεστία».

«Και ποιος είναι;»

«Ένας πενηντάρης που μέχρι πέρυσι δούλευε λογιστής σε μια κατασκευαστική εταιρεία».

«Δεν πιστεύω πως οι παράνομοι αγώνες έχουν ανάγκη από λογιστή».

«Έχετε δίκιο, αστυνόμε, στην πραγματικότητα ο Πρεστία είναι αχυράνθρωπος».

«Τίνος;»

«Δεν ξέρουμε».

«Ψάξε να το βρεις».

«Μάλιστα».

Μόλις επέστρεψαν στο σπίτι, ο Φάτσιο πήγε στην κουζίνα να ετοιμάσει καφέ και ο Μονταλμπάνο τηλεφώνησε στο δήμο για να ενημερώσει πως στην παραλία της Μαρινέλλα υπήρχε το πτώμα ενός αλόγου.

«Είναι δικό σας το άλογο;»

«Όχι».

«Μιλήστε καθαρά, αξιότιμε κύριε».

«Γιατί, πώς μιλάω; Σκοτεινά;»

«Να, μερικοί λένε πως δεν είναι δικό τους το πεθαμένο ζώο, ώστε να μην πληρώσουν τα χρήματα για τη μεταφορά».

«Σας είπα πως δεν είναι δικό μου».

«Ας το πιστέψουμε. Μήπως ξέρετε σε ποιον ανήκει;»

«Όχι».

«Ας το πιστέψουμε. Μήπως ξέρετε από τι πέθανε;»

Ο Μονταλμπάνο σκέφτηκε λίγο και αποφάσισε να μην πει στον υπάλληλο τίποτε απ' όσα γνώριζε για το θάνατο του αλόγου.

«Δεν ξέρω, είδα το κουφάρι από το παράθυρο του σπιτιού μου».

«Συνεπώς, δεν ήσασταν μπροστά όταν πέθανε».

«Προφανώς».

«Ας το πιστέψουμε» επανέλαβε ο υπάλληλος.

Κι άρχισε να ψέλνει ένα κομμάτι από τη νεκρώσιμη ακολουθία: «Εσύ που προς το Θεό άνοιξες τα φτερά σου».

Η νεκρώσιμη ψαλμωδία ήταν για το άλογο ή μήπως ευγενική συμμετοχή του δήμου στο πένθος;

«Λοιπόν;» έκανε ο Μονταλμπάνο.

«Σκεφτόμουν» απάντησε ο υπάλληλος.

«Και τι ακριβώς σκέφτεστε;»

«Ποιος είναι υπεύθυνος ν' αναλάβει τη μεταφορά του αλόγου».

«Ο δήμος δεν είναι υπεύθυνος;»

«Κατά το άρθρο 11, θα ήμασταν εμείς υπεύθυνοι, αλλά αν ισχύει το άρθρο 23, πρέπει ν' αναλάβει τη μεταφορά του ζώου η υγειονομική υπηρεσία της επαρχίας».

«Ακούστε, επειδή μέχρι τώρα πιστέψατε όσα σας είπα, σας παρακαλώ να συνεχίσετε να με πιστεύετε. Να είστε σίγουρος πως αν δεν το μαζέψετε σ' ένα τέταρτο, θα σας...»

«Συγγνώμη, ποιος είστε;»

«Ο αστυνόμος Μονταλμπάνο».

Ο τόνος του υπαλλήλου άλλαξε αμέσως.

«Σίγουρα ισχύει το άρθρο 11, αστυνόμε».

Ο Μονταλμπάνο θέλησε να κάνει πλάκα.

«Δηλαδή, θα έρθετε εσείς να το μαζέψετε;»

«Βέβαια».

«Είστε σίγουρος;»

Ο υπάλληλος ταραχτήκε.

«Γιατί με ρωτάτε αν...»

«Δε θα ήθελα να παρεξηγηθούν οι υπεύθυνοι της υγειονομικής υπηρεσίας. Ξέρετε τι συμβαίνει με αυτές τις ιστορίες αρμοδιοτήτων... Για σας το λέω, δε θα ήθελα να...»

«Μην ανησυχείτε, αστυνόμε. Πρόκειται για το άρθρο 11. Σε μισή ώρα θα έρθει κάποιος, μείνετε ήσυχος. Τα σέβη μου».

Ήπιαν τον καφέ στην κουζίνα περιμένοντας τον Γκάλλο και τον Γκαλλούτσο να γυρίσουν. Μετά ο αστυνόμος έκανε ντους, ξυρίστηκε, φόρεσε καθαρό παντελόνι και πουκάμισο επειδή τα άλλα είχαν λερωθεί. Όταν επέστρεψε στην τραπεζαρία, είδε τον Φάτσιο να μιλάει από τη βεράντα με δύο άντρες που ήταν ντυμένοι σαν αστροναύτες οι οποίοι μόλις είχαν κατέβει από το διαστημόπλοίο τους.

Στην παραλία υπήρχε ένα φορτηγάκι Φιορίνο με τις πίσω πόρτες κλειστές. Το άλογο δε φαινόταν πουθενά, σίγουρα θα το είχαν φορτώσει.

«Αστυνόμε, έρχεστε μια στιγμή;» είπε ο Φάτσιο.

«Αμέσως. Καλημέρα».

«Καλημέρα» είπε ο ένας από τους δύο αστροναύτες.

Ο άλλος τού έριξε ένα αυστηρό βλέμμα μέσα από τη μάσκα.

«Δε βρίσκουν το κουφάρι» εξήγησε ο Φάτσιο παραξενεμένος.

«Δεν είναι δυνατόν...» έκανε ο Μονταλμπάνο έκπληκτος. «Αφού ήταν εδώ μπροστά!»

«Κοιτάξαμε παντού και δεν το βρήκαμε» απάντησε ο πιο ομιλητικός από τους δύο.

«Μήπως μας κάνετε πλάκα; Έχετε όρεξη γι' αστεία;» ρώτησε ο άλλος επιθετικά.

«Δεν κάνουμε πλάκα» αποκρίθηκε ο Φάτσιο που είχε αρχίσει να εκνευρίζεται. «Και πρόσεξε πώς μιλάς».

Ο άντρας άνοιξε το στόμα ν' απαντήσει, αλλά το ξανασκέφτηκε και το έκλεισε.

Ο Μονταλμπάνο κατέβηκε από τη βεράντα και πήγε να κοιτάξει στο σημείο όπου βρισκόταν πριν από λίγο το πτώμα του αλόγου. Οι άλλοι τον ακολούθησαν.

Πάνω στην άμμο διακρίνονταν καθαρά πέντε ή έξι πατημασιές από διαφορετικά παπούτσια και οι δύο παράλληλες γραμμές από τις ρόδες ενός κάρου.

Στο μεταξύ, οι δυο αστροναύτες μπήκαν στο φορτηγάκι κι έφυγαν χωρίς να χαιρετήσουν.

«Το έκλεψαν την ώρα που πίναμε καφέ» είπε ο αστυνόμος. «Το φόρτωσαν σ' ένα κάρο και το τράβηξαν με τα χέρια».

«Από τη μεριά του Μοντερεάλε, περίπου τρία χιλιόμετρα από δω, υπάρχουν δεκάδες παράγκες

που έχουν στήσει μετανάστες» σχολίασε ο Φάτσιο.
«Το βράδυ θα γιορτάσουν με κρέας αλόγου».

Εκείνη τη στιγμή είδαν το αυτοκίνητο με τον Γκάλλο και τον Γκαλλούτσο που επέστρεφε.

«Μαζέψαμε τα πάντα» είπε ο Γκαλλούτσο.

«Τι βρήκατε;»

«Τρεις σιδερολοστούς, ένα κομμάτι σκοινί, έντεκα αποσίγαρα από δύο διαφορετικές μάρκες κι έναν άδειο αναπτήρα Bic» απάντησε ο Γκαλλούτσο.

«Λοιπόν, θα κάνουμε το εξής» είπε ο Μονταλμπάνο. «Εσύ, Γκάλλο, θα πας στη Σήμανση και θα δώσεις τους σιδερολοστούς και τον αναπτήρα. Εσύ, Γκαλλούτσο, θα πάρεις το σκοινί και τα αποσίγαρα και θα τα φέρεις στο γραφείο μου. Σας ευχαριστώ, θα τα πούμε αργότερα στο τμήμα. Πρέπει να κάνω μερικά προσωπικά τηλεφωνήματα».

Ο Γκάλλο τον κοίταξε με ύφος ερωτηματικό.

«Τι συμβαίνει;»

«Τι θα ζητήσω από τη Σήμανση;»

«Να βρουν τα δακτυλικά αποτυπώματα».

Ο Γκάλλο συνέχισε να κοιτάζει τον αστυνόμο με ύφος ερωτηματικό, ήταν φανερό πως η απάντηση του ανωτέρου του δεν τον είχε καλύψει.

«Κι αν ρωτήσουν τι συνέβη, τι θα τους πω; Ότι κάνουμε έρευνα για ένα σκοτωμένο άλογο; Θα με διώξουν με τις κλοτσιές!»

«Να τους πεις ότι έγινε ένας καβγάς, υπήρξαν

αρκετοί τραυματίες και ψάχνουμε να βρούμε τους υπαίτιους».

Όταν έμεινε μόνος, γύρισε στο σπίτι, έβγαλε τα παπούτσια και τις κάλτσες, σήκωσε το παντελόνι και κατέβηκε στην παραλία.

Η σκέψη πως οι μετανάστες είχαν κλέψει το άλογο για να το φάνε δεν τον έπειθε. Πόση ώρα είχε μείνει με τον Φάτσιο στην κουζίνα, όταν έπιναν τον καφέ και συζητούσαν; Όχι πάνω από μισή ώρα.

Και μέσα σε μισή ώρα κατάφεραν να δουν το σκοτωμένο άλογο, να τρέξουν στις παράγκες τους που είναι τρία χιλιόμετρα πιο μακριά, να βρουν ένα κάρο, να γυρίσουν πίσω, να φορτώσουν το ζώο και να το πάρουν;

Αδύνατον.

Εκτός κι αν είχαν δει από νωρίς το κουφάρι του αλόγου στην παραλία, προτού ακόμη ξυπνήσει και ανοίξει το παράθυρό του, κι όταν γύρισαν με το κάρο για να το πάρουν, τον είδαν κοντά στο άλογο και κρύφτηκαν κάπου εκεί γύρω περιμένοντας την κατάλληλη στιγμή.

Πενήντα μέτρα πιο κάτω τα ίχνη από τις ρόδες έστριβαν και κατευθύνονταν προς το τσιμεντένιο, γεμάτο σκασίματα ίσιωμα· ήταν έτσι από τότε που είχε πάει να ζήσει στη Μαρινέλλα, από κει έφτανες εύκολα στον επαρχιακό δρόμο.